

Arrest

nr. 52 045 van 30 november 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 23 september 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 13 september 2010 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met de beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde (formulier A).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 oktober 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 november 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. VAN WESEMAEL, die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché B. COENEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker, die op 5 mei 2007 aankwam op de nationale luchthaven te Zaventem, diende op dezelfde dag een eerste asielaanvraag in.

1.2. De adjunct-Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: de adjunct-Commissaris-generaal) besliste op 10 januari 2008 om verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Bij arrest nummer 11 585 van 22 mei 2008 verwierp de Raad het tegen de beslissing van de adjunct-Commissaris-generaal ingestelde beroep.

1.4. Op 5 juni 2008 diende verzoeker een tweede asielaanvraag in. De gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid nam op 13 juni 2008 de beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.

1.5. Op 28 augustus 2008 diende verzoeker een derde asielaanvraag in. De gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid nam op 20 oktober 2008 de beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.

1.6. Op 29 oktober 2008 diende verzoeker een vierde asielaanvraag in. De gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid nam op 18 november 2008 de beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.

1.7. Op 24 november 2008 diende verzoeker een vijfde asielaanvraag in. De gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid nam op 4 december 2008 de beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.

1.8. Op 5 oktober 2009 diende verzoeker een zesde asielaanvraag in. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 7 oktober 2009 de beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.

1.9. Op 13 oktober 2009 diende verzoeker een zevende asielaanvraag in. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 3 november 2009 de beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.

1.10. Op 10 november 2009 diende verzoeker een achtste asielaanvraag in. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 18 november 2009 de beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.

1.11. Op 3 maart 2010 diende verzoeker een negende asielaanvraag in. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 9 maart 2010 de beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.

1.12. Verzoeker werd op 26 april 2010 aangetroffen bij een politiecontrole. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam ten aanzien van verzoeker de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde.

1.13. Op 7 mei 2010 diende verzoeker een tiende asielaanvraag in. Op 20 mei 2010 deed verzoeker afstand van voormelde asielaanvraag en nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.14. De Nederlandse autoriteiten verzochten op 1 juni 2010, gelet op artikel 16.1.c van de Europese Verordening nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend, verweerder om de terugname van verzoeker. Verweerder willigde op 14 juni 2010, op grond van artikel 16.1.e van voormelde verordening, het terugnameverzoek in. Verzoeker werd op 21 juni 2010 overgedragen aan de Belgische autoriteiten.

1.15. Op 28 juli 2010 diende verzoeker een elfde asielaanvraag in. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 16 augustus 2010 de beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.

1.16. Op 23 augustus 2010 diende verzoeker een twaalfde asielaanvraag in. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 30 augustus 2010 de beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.

1.17. Op 6 september 2010 werd verzoeker aangetroffen door de politiediensten en nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing werd verzoeker op dezelfde dag ter kennis gebracht.

1.18. Verzoeker werd op 13 september 2010 opnieuw aangetroffen door de politie en de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam ten aanzien van verzoeker de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde. Deze beslissing, die verzoeker dezelfde dag ter kennis werd gebracht, luidt als volgt:

“(…) Met toepassing van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wet van 15 juli 1996, moet

de persoon die verklaart zich (G., B. A.) te noemen, (...), en welke verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, alias (J. A. E.) geboren op 20/04/1982 te Kumba van Kameroenese nationaliteit.

het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de volgende Staten: Duitsland, Frankrijk, Griekenland, Oostenrijk, Luxemburg, Nederland, Portugal, Spanje, Noorwegen, Zweden, IJsland, Finland en Denemarken, Estland, Letland, Litouwen, Hongarije, Polen, Slovenië, Slowakije, Italië, Tsjechië, Malta en Zwitserland tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Reden(en) van de beslissing : (2)

0 - artikel 7, eerste lid, 1 : verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de vereiste documenten: de betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens met Duitsland, Frankrijk, Luxemburg, Griekenland, Oostenrijk, Nederland, Portugal, Spanje, Noorwegen, Zweden, Zwitserland, IJsland, Finland, Denemarken, Estland, Letland, Litouwen, Hongarije, Polen, Slovenië, Slowakije, Tsjechië en Malta (1), om de volgende reden :

Betrokkene kan met zijn eigen middelen niet wettelijk vertrekken.

Betrokkene verblijft op het Schengengebied zonder een geldig visum en paspoort. Hij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem betekend zal worden. Bovendien werd betrokkene administratief aangehouden door de politie van Turnhout omwille van illegaal verblijf en winkeldiefstal op 06/09/2010. Hij kreeg het bevel om het grondgebied te verlaten ter betekening. Betrokkene moest binnen de vijf dagen het grondgebied verlaten, klaarblijkelijk heeft hij hieraan geen gevolg gegeven aangezien hij opnieuw is aangetroffen in illegaal verblijf.

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfsituatie, zodat een manu militari tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is. Op 11/05/2007 diende betrokkene een asielaanvraag in. Op 10/01/2008 kreeg betrokkene de beslissing van het CGVS dat zijn asielaanvraag onontvankelijk verklaard werd en dat hij geen subsidiäre bescherming kon genieten. Op 10/04/2008 diende betrokkene hiertegen beroep aan bij RVV, dewelke verworpen werd op 22/05/2008.

Betrokkene diende daarna nog 11 keren asiel in bij Dienst Vreemdelingenzaken (nl op 05/06/2008, 28/08/2008, 29/10/2008, 24/11/2008, 05/10/2009, 13/10/2009, 10/11/2009, 03/03/2010, 07/05/2010, 28/07/2010 en 23/08/2010), telkens kreeg hij een bijlage 13quater afgeleverd ter betekening.

Op 14/12/2009 diende betrokkene een aanvraag 9bis in bij de gemeente van Turnhout, dewelke niet in overweging genomen werd omdat betrokkene niet woonde op het aangegeven adres.

Met de toepassing van artikel 7, derde lid, van dezelfde wet, dient de betrokkene opgesloten te worden, aangezien zijn (haar) terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden.

Gezien betrokkene niet in bezit is van identiteitsdocumenten, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken op te sluiten ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden. Hoewel hij voorheen betekening kreeg van een verwijderingsmaatregel, is het

weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing; betrokkene is opnieuw aangetroffen in onwettig verblijf."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging en de ontvankelijkheid

2.1. De Raad dient vast te stellen dat de in de bestreden beslissing vervatte maatregel tot vrijheidsberoving genomen werd in toepassing van artikel 7, derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Verweerder werpt terecht op dat, overeenkomstig artikel 71 van de Vreemdelingenwet, een vreemdeling tegen deze vrijheidsberovende beslissing een beroep kan instellen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen. De Raad heeft derhalve, nu de wetgever deze bevoegdheid uitdrukkelijk aan een ander rechtscollege heeft toevertrouwd, geen rechtsmacht om te onderzoeken of de beslissing tot vrijheidsberoving in overeenstemming is met de wet.

2.2. Verweerder betoogt verder dat verzoeker geen belang heeft bij de ingestelde vordering. Hij wijst erop dat verzoeker voorheen reeds bevelen om het grondgebied te verlaten werden betekend en dat deze bevelen definitief zijn en dus steeds kunnen worden uitgevoerd.

De Raad merkt op dat, overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad kunnen gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 118*) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip belang kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT en G. DEBERSAQUES, *Raad van State. Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

Opdat hij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoeker gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet verzoeker bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Het is niet betwist dat aan verzoeker op 30 augustus 2010 en op 6 september 2010 reeds een bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis werd gebracht. Deze bevelen om het grondgebied te verlaten maken niet het voorwerp uit van enige procedure en zijn uitvoerbaar. De eventuele vernietiging van het in het kader van de huidige vordering bestreden bevel om het grondgebied te verlaten wijzigt verzoekers rechtstoestand niet. Er blijkt dan ook niet dat verzoeker enig belang heeft bij het beroep tot nietigverklaring van deze beslissing (RvS 22 maart 2006, nr. 156.746). Verzoeker weerlegt deze vaststelling niet ter terechtzitting.

De exceptie van verweerder is gegrond.

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig november tweeduizend en tien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK